

PRGazzeen

69

EDITORIAL

Ve školním roce v pořadí druhý Porgazeen je asi ten nejsložitější. Nevychází při žádné speciální příležitosti, redaktorům se moc nechce kreslit a čtenářům se nechce příliš kupovat. Ale pokud to čtete, našli jste si k němu cestu (ať už ze soucitu k redakci, nebo z čirého zájmu o literaturu). A vám za zakoupení Porgazeenu děkuji. Toto číslo se od ostatních trochu liší. Najdete v něm spíše delší články, na zamyšlení, pro informaci, ale snad i pro pobavení. Je tu pro vás klasické Stalo se (s pikantními drby), recenze, povídky, něco málo ze sportu (to si užijte, sport nepropouštím často!), a nakonec samozřejmě třešnička na dortu: Perly. U nynějšího čísla musím ale nejvíce poděkovat ilustrátorům (mezi nimi je také několik nových tváří), protože tolik králíčků a vajíček jsem ještě neviděl ani ve velikonočním Billa letáku. Kdyby se někomu zdálo, že „králíček není opravdovým symbolem a poselstvím Velikonoc“, zkuste si místo každého z nich představit na těchto stránkách ukřižovaného Ježíše (jo, to by bylo divný). Taky máme novou sazečku, za předchozí skvělé sázení bych chtěl poděkovat Petře Noskové. Sáře Bystrovové moc děkuji za to, že se této práce zhostila. Jestli dělá svou práci dobře, poznáte podle toho, že tento úvodník je umístěný hned na začátku, a ne vprostřed článku o politice. Ale nebudu vás už zdržovat, užijte si svou chvíli s Porgazeenem.

Otto-Antonín Goldflam, šéfredaktor

OBSAH:

Stalo se.....	2
Popis obrazu.....	4
Septimánský výlet....	5
PORGiáda.....	6
Recenze.....	8
Single sextán.....	10
Národy v luftu.....	12
Hudební vokno.....	13
Pražské čajovny.....	14
Štěpánovo seriálové okénko.....	17
Trocha anglické literatury....	18
Básnické okénko.....	20
Perly.....	22
Tiráž.....	24

Stalo se

Septima vás moc nebaví. * Septima vás baví, jenom o tom ještě nevíte, nebo jste stejně nepřišli, tak si laskavě nestěžujte. * Vyšli jsme ven. 124 podpisů úhrnem. Díky! * Nejezděj tramvaje, nejezděj autobusy. Jsme asi zvykaní. * Septimánský lyžaček. * Oldies obědové taxi J. Š. A neváhá zapojit i klakson. * Zvlášť když se s D. H. nahánějí okolo bloku. *

Fotbálek na PORGu * Cesta do pekla je dlážděna dobrými úmysly, cesta do Libně ničím a do školy to trvá dvakrát déle. *

#vyšlijsmeven * CA Vocasuně začala třetí sezona, program na pátky do konce roku máte. * U Haláčků doma dělá radost malý Vojta, gratulujeme! * Robot je taky Vojta, asi aby se to nepletlo. * Ples zvládli všichni po všech stránkách. * Zpívání na schodech bez schodů. Ale obrečeli jsme to všichni. * Septimánům se ztratil Hammond. * M. K. šíří pravou kulturu až do Minnesoty * Porgánská kavárna aneb 96 % pro Drahoše * rakouské a reprezentační plesání * Opět změna v systému seminářů, ale asi už nás to ani nepřekvapuje. * Sborovna sobě tradičně skvělá a ještě k tomu víno zadax <3 * oktáva be like připoušťák, vejšky, maturita, připoušťák... * malé maturity týden po sobě * generační výměna školníků * nová posilka * Pražskoostravské vyrovnání aneb Porgiáda ve Vítkovicích * Septima se vydala na víkend na hory a přežili všichni. * Oktáva se pokouší inspirovat u loňských maturantů, až do Chorvatska ale asi nepojedou. * králíčátka * paříme ZaPade * PEX převzal Na Kaši Fest, uvidíme se v Petrově * M. Š. v neustálém obležení terciánů, wow * J. Ž. na Novém Zélandu, nám nezbyvá než závidět. * po dlouhém snažení M. H. + A. L. * N. T. a T. Č. se konečně rozhodli posunout se z hospody do kavárny * snažte se o dobrý první dojem na Běstvině, nikdy nevíte, co z vašich primánek vyrostne * E.V. s Š.Š. asi neskončili jen u kina * A. Ž. ? J. S. * A. S. se fakt snaží, tak uvidíme. V. Š.? * E. H. + M. L. H. * J. Š. a jeho (již nejen taneční) partnerka Hanička * R. K. a neznámé děvče * a stálice: N. D. + P. V. * K. Š. + D. Z. * A. J. + Š. L. * T. F. + F. Ch. * E. V. + M. B. * A. M. + V. Š. * A. T. + A. H. * P. N. + M. V. * K. K. + J. Ch. * D. H. + Vatikán * A. Z. + J. Š. * E. H. + externí chlapec *

V letu aneb Úvahy slečny Estery

Slečna Estera seděla v houpacím křesle a přemýšlela nad létícím objektem. Nedokázala ho pojmenovat, byl moc daleko. Mohlo to být letadlo její sestry Beáty, která právě odlétala do Francie. Již se tam vydávala podruhé, poprvé tam jely sestry spolu obdivovat krásy Paříže a ochutnávat vyhlášenou kuchyni. Beáta se nebála experimentovat, okusila i věci, kterých se Estera štítla. Ta zůstala u marinované koroptve.

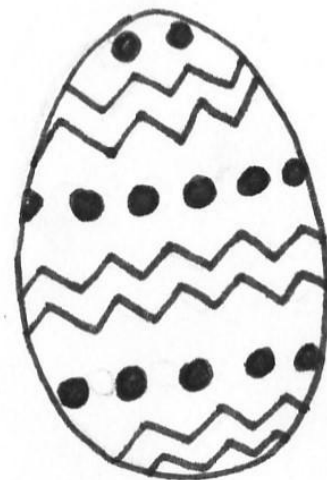
Letící pták v dáli se mohl vracet z teplých krajin, bylo jaro. Slečna Estera přemýšlela, jaký druh by to mohl být. Byl to velký objekt, rozhodně to nebyla žádná sýkorka. Opeřenec kroužil a kroužil, nejspíše hledal potravu pro sebe nebo svá mláďata. Estera by též za chvíli měla být maminkou, měla by se jí narodit holčička. Zatím dítě nemá jméno, ale Kristýna byla silným kandidátem. Její první hadrová panna se totiž jmenovala zrovna tak, bylo by tedy vhodné, aby stejné heslo nesla i její živá panenka.

List ve větru značící konec léta to určitě nemohl být, cyklus ročních období právě začal. Že by se nějaký zbloudilý list dostal přes půlku zeměkoule až k nim na dvůr? To se stalo jejímu australskému manželovi, prostě se u nich jednou zjevil a už tam také zůstal. O jeho minulosti toho Estera moc neví, nikdy ji nepřišlo důležité dívat se zpět do toho, co už stejně nezmění.

Ve vzduchu stále visela otázka, co ten letící objekt je. Mohla to být spousta věcí, nebo také pouze výplod slečniny fantazie. Nemohla se ani nikoho dalšího zeptat, co v tom vidí, všichni byli pryč.

Byl to bumerang.

Kamila Foltýnová, septima

Prezident Blaník

Kdo by neznal Tonda Blaníka, všehoschopného lobbistu a politického všeměla? Největší zákulisní hráč českého veřejného života se ve filmu rozhodl vystoupit z ústraní a vrhl se do boje o úřad nejvyšší, ten prezidentský. Jeho naděje však zhatí blamáž s podpisovými archy, které se nepodaří odevzdat včas. Tonda je tak nucen nečekaně změnit plán.

Asi se nejedná o snímek, který by měl nadchnout příznivce cizojazyčných artových filmů. Lobbista Blaník se místy chová mírně řečeno neomaleně, celý film je vlastně jedna epizoda Kanceláře roztažená z devíti minut na devadesát. Nemůžeme ale jen tak opomenout jeden fakt. Pro národ, jehož krví je politická satira, které se ovšem nedostává, je každý podobný počin přímo spásný. Třeba se právě toto dílo stane onou transfuzí, jež pacienta opět oživí. Tahle země to potřebuje.

Lukáš Svoboda, septima

Zelíčko

Nedávno jsem navštívil výstavu „Světlo v obraze: český impresionismus“ v Jízdárně Pražského hradu. Expozici považuji za velmi povedenou, bylo tam mnoho nádherných obrazů. Mě však zaujalo nejvíce poměrně obyčejné a na první pohled ničím nevšední dílo. Jedná se o obraz *Zelíčko od Antonína Slavička*.

Antonín Slaviček byl jedním z vrcholných českých umělců kolem roku 1900. Mezi jeho známá díla patří například *Pohled na Prahu z Letné*. *Zelíčko* je však jedno z jeho opomíjených děl, a to navzdory jeho kráse.

Obrazu na první pohled dominuje zelné políčko. Na pozadí jsou další lány, na kterých už se však nejspíš nepěstuje zelí. Jsou nazeleňalé nebo sytě hnědé, což vytváří pěkný kontrast s bílou oblohou a oním kouskem země v popředí. Na samotném zelném políčku mnoho zajímavého není. Jedná se o normální kus zemědělské půdy s vyrostlým, téměř kvetoucím zelím. To je nakresleno se silně bílým středem a tmavě zelenými listy, až to skoro působí, že by se obraz měl jmenovat *Květáček*. Toto nevšední barevné schéma kontrastuje s hnědou půdou, na které zelí roste. Obecně se jedná o nijak nevšední, ale pěkný obraz kapusty, z něhož vyzařuje klidná atmosféra.

Zajímavější než samotné dílo je spíše myšlenka, jež vedla k jeho vzniku. Antonín Slaviček strávil velkou část života na venkově a mnoho jeho obrazů je jím inspirováno. Ale proč se ze všech objektů, které se na venkově vyskytují, Slaviček rozhodl namalovat zrovna zelí, a ne například mrkev nebo brambory? Co víc, tomu zelí věnoval tolik péče a nakonec obraz láskyplně pojmenoval *Zelíčko*. O tom, že si brukve nevybral náhodně, svědčí i další zelné obrazy, které namaloval, *Zelné hlávky* a *Zelné pole*. Ty sice nejsou tak povedené jako ten první, ale svědčí o tom, že autor měl opravdu rád tento druh zeleniny. Dokonce tak, že mu byl ochoten věnovat mnoho drahocenných hodin svého času, aby ho několikrát zvětčil na plátně malířském.

A právě to mne na zaujalo nejvíce. Obraz se nesnaží zpodobnit něco nádherného ani vytvořit něco nového a světoborného. Je to pouze obraz zelí, nakreslený mužem, který zelí miluje celým svým srdcem. A to tomu dílu dodává něco, co většina ostatních obrazů postrádá. Duši.

Jakub Zajíc, sexta

Septimánský extra wurst

Po sextánském výjezdu do zahraničí, ze kterého se Porgáni obvykle vrací plni revolučních nálad a nadšení z fungujícího školství, čeká vycestovalé dobrodruhy septima. Zrnka vzdoru a sny o změně v české půdě brzo zajdou, stejně jako prázdninová předsevzetí o roku plném mimoškolních aktivit, brigád, pravidelné přípravy na hodiny a zisku Bílého slona jako třešničky na dortu. Septima je, milé děti, očistec. Nu a co se stane, když se septimán (ne zrovna akademik a trochu lajďák, který od sekundy sbírá důtky jako houby po dešti) rozhodne, že sextánský výlet byl fajn a že by to šlo zopáknout? Stane se můj letošní školní rok. A protože to byl rok nevšední a plný zážitků, který bych přála i nepřála všem z vás, rozhodla jsem se trochu rýpnout do budoucích septimánů a představit možnost, jak si hrůznou septimu ještě trochu okořenit—chilli.

Jak se to přihodilo

Po půlroce v Richmondu se moje znalost němčiny scvrkla na velikost obzvláště seschlé rozinky a ve třídě plné Annaberčanů to bylo bolestně znát. Co mi nejde, to mě nebaví, a tak byly z desítek rázem čtyřky a z veselých smajlíků pí prof. Hillové jen smutné prázdné místo. Přišlo mi to líto, při diskuzi s rodiči pak slovo dalo slovo a v listopadu už jsem obcházela profesory s žádostí o uvolnění. Ze strany školy kupodivu problém nebyl žádný. Ze strany německé Říše k mé hrůze taky ne, a tak jsem dva dny po oslavě svých osmnáctin seděla v nočním vlaku do Dortmundu, opakovala si „der, die, das, psí ocas“ a prolévala slzy nad tupostí, s jakou jsem se vehnala do téhle patálie. Když mě v pět ráno na dortmundském Hauptbahnhof vyzvedla famílie Meyer, jejíž členové se do jednoho na nádraží vydali beze spánku rovnou z pátečních veselic, mohla jsem si oddechnout; minimálně rodinu jsme vybrali dobře.

Co z toho bylo

Následující měsíce nemá cenu popisovat, neb mentální očista, oceány volného času i nástrahy nudy a nepěkné psychické stavy plynoucí z povinnostního vakua byly už mnohokrát výstižně popsány všemi, kdo si nějaký ten měsíc v Německu prožil. Mimoto jsem zjistila, že Porúří není žádné Německo, nýbrž turecko-polský penerland, že žluto-černá is the new černá (heja, BVB!) a že jediný „německý stereotyp“, který v Dortmundu platí, je ten o pivu. V půlmilionovém městě se prosím užijí deset pivovarů. Krass, oder? Zkrátka klasický pobyt v Německu, o kterém Porgazeen referuje rok co rok. Co vám však sextán nepoví, jev co následuje, když se z německé oázy po třech měsících vrátíte (místo do sextánsky polo-prázdné třídy) doprostřed septimánského inferna, mezi jedenadvacet spolužáků, kteří se už pár měsíců potácí v maniodepresivním světě vyčerpání, stresu, alkoholu a apatie a s jistou potměšilostí vás vítají zpátky doma.

Stane se konec srandy. Musím říct, že výjezd v septimě nemůžu doporučit lidem, kteří se neumí takříkajíc „kousnout“. Čerpající energii ze dvou měsíců nebeského klidu, jsem strávila téměř celý duben a květen ponořená do učebnic a sešitů. Jediné, pro co jsem si vedle testů, zkoušení a seminárek našla čas byl Skaut, jinak šlo na chvíli vše stranou. S přístupem „užíval jsem si a teď holt platím“ se dohánění zvládnout dá. Vyžaduje ale trochu odhodlání a vůle. Jeden z hlavních restů, který jsem po návratu doháněla, byla seminární práce z dějepisu, jejíž termín odevzdání jsem díky zbytečnému perfekcionismu přetáhla o týden, během kterého jsem spala průměrně tři hodiny denně. Nedoporučuji. Vzala jsem si z toho poučení, že i při dohánění zameškaného učiva je třeba vždy myslet primárně na svoje duševní zdraví. Nakonec se ale veškeré seminárky, přípouštěčky i doplňovací megatesty zvládly překvapivě hladce a začátek léta byl letos o to sladší.

Shrnutí, podrtženo:

V životě už jsem zažila i pohodovější jara, nicméně v porovnání se svými spolužáky, pro které bylo hororové celé druhé pololetí, nikoli jen poslední trimestr, jsem z toho vyvázla vlastně dobře. Energie nabraná v zahraničí vystačila akorát na doplnění všech restů koncentrovaných do necelých dvou měsíců, během kterých jsem si poprvé v životě zahrála na pilného studenta. Septimu jsem zvládla, v Německu jsem objevila běhání (aktivně) a fotbal (pasivně) a poznala skryté krásy německého industriálního severu a jeho svérázných obyvatel. A co víc! Na mých testech z němčiny už se zase vesele směje Hillové červený smajlík! Mission completed, stálo to za to!

ACH TA PORGIÁDA . . .

PORGIÁDA

aneb nemáme hlasivky, ale stejně to bylo super

Trochu netradičně už na začátku března se letos konala největší sportovní akce roku. Hned od ledna měli šéftrenéři ve svých hlavách sestavy a s blížícím se odjezdem atmosféra houstla. Napětí bylo znatelné, ve škole se nemluvalo o ničem jiném. Role pořadatele se letos zhostila Ostrava, a tak se libeňští fanoušci snažili vytvořit sportovcům skvělou atmosféru alespoň před odjezdem. I přes to, že některé horké favority na medaili skolila pár dní před odjezdem nemoc a omluvenky se na stole šéfa sportovního oddělení Bukovského začaly kupit, odjížděla celá výprava dobře naladěná a připravena podat ty nejlepší výkony.

Příjemná a pohodová cesta vlakem utekla jako voda, a tak v úterý 6. března večer stálo na hlavním ostravském nádraží nemalé množství sportovců/studentů vedených dvěma velezkušenými trenéry. Večerní cesta tramvají do libeňského olympijského domu byla pro celou výpravu opravdovým zážitkem. Ostrava PORGIádou prostě žila. Všichni už se nemohli dočkat zítřka a nervozita stoupala. Po skvělé večeři připravené kuchařem výpravy se ještě někteří zodpovědní atleti vrhli do posledního tréninku. Jaké štěstí, že jsme přespávali v tělocvičně, kde bylo možné vyzkoušet si rozběhy i dopilovat techniku. Pak už se ale šlo na kutě, všichni chtěli být na den D plní síly.

Ráno. Samou nervozitou nedokážeme balit spacáky, hledáme nabíječky a ani výtečná snídaně nás nezvládá oprostít od myšlenek na dnešní závod. Hala vypadá obrovská. Většina z nás se sice dobře vypořádala s velkým časovým posunem, přesto bylo v šatně občas k vidění nějaké to zívnutí. Když jsem pak stoupal po schodech k dopingové kontrole a o pár chvil později vstupoval do haly, nemohl jsem si odpustit úsměv. Je to tady! Rok tvrdého tréninku se dnes zúročí. Ochozy sice nebyly úplně vyprodané, ale i tak byla atmosféra paralyzující.

Během celého dne vládla mezi všemi účastníky skvělá nálada. Všichni se navzájem podporovali, ať už reprezentovali jakoukoliv národnost. Samozřejmě, že my jsme přáli výhradně sportovcům s tmavomodrou cedulkou na prsou. A vzhledem k tomu, že v hledišti měli převahu ostravští fanoušci, byla veškerá podpora na nás. A tak jsme křičeli, dupali, skákali, tleskali a objímali se, kdykoliv někdo z Libeňáků předvedl kvalitní výkon. Stálo nás to hlasivky, ale myslím, že se nám podařilo vytvořit skvělou atmosféru a že jsme z každého sportovce vyždímali jeho maximum. Největší test našich hlasivek měl však přijít až za chvíli. Po trochu zdoluhavém vyhlásování vítězů jednotlivých disciplín, kdy obecenstvo sledovalo usmívající se Novoporgány s pěti medailemi na krku (pro nezasvěcené připomínám, že maximální počet disciplín je dvě + štafeta, tedy tři me-

daile), jsme se konečně dostali k tomu nejdůležitějšímu. Vyhlášení celkových výsledků. Snad každý Porgán, která nemohl do Ostravy přijet, musel v tu chvíli mít zapnutou obrazovku ČT Sport a držet pěsti. „Třetí místo PORG Ostrava.“ Ozval se potlesk. „Druhé místo Nový PORG.“ Chvilí ticha, nikdo ani nedutal a poté se společně s potleskem ozval i hlasitý jásot. Členové naší výpravy si nevěřícně prohlíželi jeden druhého. „A první místo PORG Libeň!“ Halou se rozléhala ohlušující směs dupotu, tleskotu a vrískotu zesílená nadšením z překvapivého vítězství. Kdyby se v tu dobu objevil na stadionu seismolog, naměřil by zemětřesení o síle nejmíň 7,5 Richterovy stupnice. Ze samého nadšení jsme sotva stihli zaznamenat, že starší gympl obsadil slušnou třetí příčku.

Již v šatně jsme začali plánovat mohutnou oslavu při zpáteční cestě vlakem. Nadšení neopadalo. Většina z nás sotva mluvila, ale stejně jsme si pořád dokola opakovali, jak se to mohlo stát.

Mou reportérskou povinností už je pouze dodat, že před východem čekali rozesmátí Novoporgáni, aby nám oznámili, že rozhodčí se přepočítali a mladší gympl nakonec zopakoval výkon staršího, a do Prahy si tak veze 3. místo.

Nevyhráli jsme, neskončili jsme druzí, ztratili jsme hlas, ale i přes to všechno jsme si PORGiádu v Ostravě náramně užili. A ta chvilka slávy, když jsme rozezvučeli celou halu, zůstane navždy v mých vzpomínkách.

Jonáš Stoilov, sexta

Zlatá tretra (skoro)

Kdybyste se v září zeptali kteréhokoli studenta, kdy bude PORGiáda, každý by odpověděl, že na konci roku. Bylo tedy pro nás všechny překvapením, když nám pan profesor týden před konáním (přelom února/března prosím) oznámil, že jedeme na výlet do Ostravy. Kvůli vybranému městu se na tuto nejdůležitější sportovní událost roku vykašlala spousta líných studentů, převážně z vyšších ročníků (například já jsem byla jediná zástupkyně septimy).

Na srazu byl skvěle vidět kontrast mezi mladším a starším gymplem – mladší s sebou vláčeli hromadu jídla a sladkostí na cestu, zatímco starší si s sebou vzali sotva sportovní věci na převlečení. Když jsme se všichni na Hlavním nádraží konečně sešli, pan profesor nám oznámil jednu nemilou zprávu: „Máme koupené místenky jen pro určitý počet lidí, deset z vás se bude muset nacpat někam jinam, případně bude stát.“ Tímto výrokem se mezi studenty rozšířila panika, která spustila krvežíznivý boj o sedadla.

Cestou do areálu PORGu Ostrava (aka našeho hotelu) kolem nádherných starých industriálních budov byly slyšet pouze vtipy mířené na Ostravu typu: „Ostrava je jediný místo, kde je vzduch i vidět.“ (K. B. 2018). Naším cílem byla moderní škola s opravdovým sportovištěm, pro Staroporgána tedy něco nevídaného. Byli jsme ubytováni ve vlastní tělocvičně, zatímco Nový PORG v družině s fotbálkem (nežárlila jsem, vůbec ne).

Samotná akce, důvod, proč jsme se na takovou dlouhou cestu vydávali, měla mnohem serióznější atmosféru než v Praze. Obrovská atletická hala se asi moc s obyčejným sportovištěm srovnávat nedá, no. Libeňští reprezentanti si nevedli špatně, největším překvapením pak bylo, když nás vyhlásili za absolutní vítěze v souboji nižších gymplů. Naše euforie daleko přehlušila lamentující Novoporgány dožadující se přepočítání bodů. Díky tomu jsme si konečně udělali památeční fotky s putovním pohárem. Body se po skončení akce nakonec přepočítaly a ukázalo se, že Libeň opět skončila poslední. Nevadí, fotky máme.

Musím říct, že tahle PORGiáda se mně osobně zatím líbila nejvíce – dlouhá cesta vlakem sice byla únavná, nicméně napomohla v tmelení kolektivu, takže jsme se mohli společně radovat z dosažených úspěchů. Tady v Praze se každý nahned rozuteče, aby byl co nejdříve doma nebo v hospodě. Nečekám ale, že se akce v Ostravě bude opět konat někdy v brzké době – přepravovat dvě školy stojí více než jednu, a hlavně pronajatá hala musí být mnohem dražší než lecjaký sportovní areál.

Kamila Foltýnová, septima

JE LIBO TROCHA RECENZÍ?

Mapa Anny

„Příběhy se mi hnuší. Vyprávěj, vysvětluj, předlož nám mapu, účet času, který tvoje tělo prožilo na tomhle mizerném světě,“ říká postava Baviče v úvodní povídce knihy *Mapa Anny* mladého českého spisovatele Marka Šindelky. A právě tato myšlenka výstižně shrnuje filosofii této knížky – příběhy jsou všude kolem nás, skrývají se za každou věcí, osobou, rohem, a pomalu se vytrácí jejich význam pod jejich nepřeborným množstvím. Zároveň to také popisuje Šindelkův literární styl a způsob psaní. Spíše než výjimečné individuální příběhy popisuje různé momenty, myšlenkové a pocitové pochody uvnitř hlav různých postav.

Díla Marka Šindelky získala již několik ocenění včetně dvou cen Magnesia Litera. V rámci deseti kratších povídek (obvykle mají jen několik málo stran) zkoumá autor jedno z ústředních témat života mladých lidí – mezilidské vztahy. V tomto již nekonečně probádaném teritoriu přichází s novými nápady, pohledy, hledisky a způsoby, jak toto téma uchopit a zpracovat ve výsledný produkt. Nejedná se o žádnou lovestory nebo epický příběh o lásce dvou, případně více lidí, jak tomu v literatuře obvykle bývá. Spíše jde o explorační vnitřních stavů a mentálních pochodů formujících naše vzájemné vztahy. Hlavní spojkou mezi jednotlivými povídkami je postava Anny, která však není hlavní figurou knihy. Samotná Anna nedostává moc prostoru, je spíše určitým bodem, do kterého se sbíhají pohledy dalších postav a který je zkoumán z nejrůznějších perspektiv a úhlů. Další hrdinové se také objevují ve více povídkách a dohromady utvářejí komplexní síť vztahů, jež se shlukuje do ucelené struktury.

Samotné vztahy a děje v povídkách jsou odrazem moderní doby a určité filosofie celé knihy. Příběhy nemají smysl, jsou odporné, ztrácejí svůj význam. K postavám přistupuje čtenář bez kontextu a dostává pouze možnost pozorovat jejich současné rozpoložení.

Čtenář nahlíží do komplikovaných vztahů, často skřípajících jako prudce brzdicí vlak, drhnoucí o koleje. Vzájemná komunikace selhává a osoby se uchylují k fyzickým stykům a impulsům, posledním vzájemným pojitkům mezi jedinci.

Hlavním faktorem určujícím charakter celé knihy je především práce s jazykem, dikce a autorův osobitý literární styl. Šindelka mistrně používá jazyk jako nástroj vykreslování nálady, popisu situace, atmosféry, osobností. Často se objevují různé repetitivní figury a opakující se fráze podtrhující význam určitých myšlenek. Integrální součástí Šindelkova stylu jsou různé tropy, metafory, metonymie, analogie a výčty, hodně také využívá nejrůznější synonyma v rámci přirovnání, se kterými dovede velmi kreativně pracovat. Ke specifickému stylu přispívá také volnější pojetí ortografie, především interpunkcí, kdy spojuje různé úseky vět do dlouhých organických souvětí, což přirozeně mění způsob, jakým čtenář text vnímá. Celé toto tvarování jazyka je umožněno minimálním příběhovým obsahem knihy. Hlavním jazykovým médiem jsou různé vnitřní monology a lyrické popisy, které tvoří ideální prostředí pro růst Šindelkových rozmanitých jazykových struktur.

Povídka *Představení začíná a Příliš těžké zbraně*, které nejsou pro hlavní dějovou linii vůbec relevantní, jsou postavené na kreativním a inovativním využití jazyka. A právě ty patřily k tomu nejlepšímu a nejzajímavějšímu, co *Mapa Anny* nabízí. „Dějový“ obsah povídek byl někdy trochu neucelený. Složitě monology s minimální možností chytit se k myšlenkovému ději tvořily jakýsi podivný shluk pocitů a názorů s nejasnou představou o tvaru a neurčitou chutí. Příběhy ale do sebe postupně zapadají a utvářejí společně rozmanitou cestu s různými zatačkami a rondely. Jako celek ale kniha přináší zajímavé koncepty, jež zkoumá z různých perspektiv, to vše pod geniálně ušitým pláštěm slov, pod kterým se vyplatí nahlédnout.

Twin Peaks

Původní Twin Peaks jsou naprosto kultovním dílem, rozhodně patří mezi to, co byste měli vidět. Perfektní mix různých žánrů, na svou dobu inovativní způsob vyprávění příběhu, skvělé postavy se skvělymi herci a novátorské postupy v režírování a práci s kamerami si našly své místo v srdci mnoha fanoušků.

Po dvaceti pěti letech se autor a režisér původního seriálu David Lynch vrací s novou sérií, tentokrát má však naprosto neomezený kreativní dohled nad seriálem. A to je na něm hodně znát, jsou to Twin Peaks podle Davida Lynche, který nebere žádný ohled na to, co by divák mohl od seriálu chtít a řídí jej tak, jak se mu zrovna zachce.

Pokračování určitým způsobem navazuje na konec druhé série původního seriálu. Hlavním motivem celého díla je návrat agenta Coopera do města Twin Peaks po dvaceti pěti letech. Vrací se nejen většina původních postav, ale i celková atmosféra města a seriálu. Rozhodně však nejde o nějakou kopii původních dvou sérií, pokračování nabízí spoustu nových prvků, míst a postav, které mistrně mísí s již známými charaktery a lokacemi.

Na rozdíl od dřívějšího seriálu mají nové Twin Peaks několik dějových linií odehrávajících se na různých místech. S novými lokalitami se samozřejmě objevují i nové postavy. Tato místa a osoby jsou dobře vyváženy staršími a jsou s nimi skvěle propojeny, takže si fanoušci přijdou na své, zároveň je jim však naservírována značná porce čerstvého materiálu.

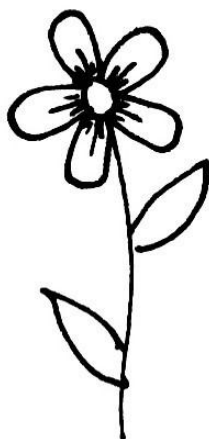
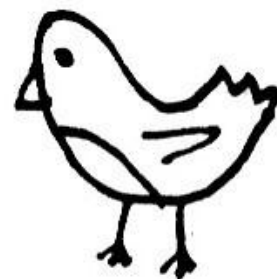
Kdo je alespoň trochu seznámen s Lynchovou prací, toho jistě nepřekvapí experimentace a silný nádech surrealismu. Nové Twin Peaks rozhodně nejsou pro obyčejné diváky, kteří jsou zvyklí na tradiční lineární příběh, kde se poměrně rychle řeší všechny zápletky.

Dějová linka se odvíjí relativně pomalu, některé scény jsou velmi rozrovláčné až skoro „prázdné“, odehrává se jich několik zároveň. Časová posloupnost scén je zpřeházena, což sledování rozhodně neusnadňuje.

Co se hereckých výkonů a postav týče, Twin Peaks si opět mohou připsat velkou desítku. Kyle MacLachlan ve dvojroli agenta Coopera a jeho dvojníka předvedl výborný výkon. Skvěle se mu povedlo rozlišit jemné rozdíly v náladách a osobnostech jednotlivých postav a na plátně obě ztvárnění působí naprosto odlišně. Ostatní herci ale také předvedli skvělé výkony, jmenovitě třeba Tim Roth nebo Naomi Watts.

Twin Peaks nejsou jednoduché na sledování, člověk musí akceptovat všechna neobvyklá rozhodnutí Davida Lynche a být trpělivý. Ten, kdo u seriálu vydrží, je ale odměněn skvělým audiovizuálním zážitkem, který kombinuje výborné psaní, režii, hudbu a herce se značnou dávkou experimentace a surrealismu. Vzniká tak něco, co se nepodobá žádnému současnému seriálu nebo filmu. Twin Peaks mají ale i pár negativ – občas

jsou některé scény až zbytečně bizarní nebo roztahané a přehnaně dlouhé. Lynch také nemá žádnou potřebu ukončovat všechny dějové linie a záměrně neodpovídá na spoustu otázek, které si diváci během sledování kladou. Vizualní efekty jsou někdy velmi působivé, dost často však záměrně vypadají jako laciné triky z konce 90. let, což v kombinaci s náhlými střihy odkazuje na staré surrealistické filmy. Těchto pár minusů ale ani zdaleka nevyváží množství skvělého obsahu, který nové Twin Peaks nabízejí. Jedná se o velmi podařený seriál, který svými nekonvenčními metodami vyčnívá nad ostatní a nabízí neobvyklý a strhující zážitek.

20 DŮVODŮ, PROČ NEMÁM HOLKU

1. Vizáž

Neustále nosím ten samý formát oblečení (džíny, tričko a mikinu). Pokud to někomu nepřijde sexy, tak to má blbý.

2. Stydlivost

„Ehm, ééé, nazdar, jak... se máš?“

3. Podivnost

Pokud vidíte někoho se sluchátky v uších a brýlemi na očích prakticky nonstop, tak jsem to já. To v lidech vzbuzuje dojem, že je neposlouchám a nezajímám se o ně.

4. Nervozita

„Nejezte s plnou pusou...“

Aneb když mluvím s někým, o koho mám zájem, nejsem schopen dát dohromady větu.

5. Hraji na syntezátor

Že nevíte, co to je? Ženy také ne, a moc je to nezajímá.

6. Vypadám děsivě

Neustále nosím sluneční brýle, což některé lidi děsí. A když si je sundám, mám kruhy pod očima, což děsí jiné.

7. Noční sova

Jsem velmi aktivní v noci, a ve dne naopak nepoužitelný. S ženami se bohužel potkávám jen ve dne.

8. Mám špatný vkus

Většina holek, co se mi líbily, na mě byly moc dobré. Můj vkus je tak legendární, že se jím baví snad celá septima.

9. Mé nohy

Voňavá noha je základ dobrého vztahu, jak praví staré turecké přísloví. Ale co když to fakt nejde změnit?

10. Nemám svaly

Svůj život jsem se rozhodl zasvětit hudbě, počítači a junk foodu. Kdo mohl tušit, že z toho nebudou svaly, a že dokonce ani nebudu moc štíhlý?

11. Nemám peníze

Ač mám stabilní příjem, vše utrácím za hudební nástroje a počítačové hry. Takže ode mě nelze očekávat drahé dary nebo večere.

12. Nemám rád lidi

Je velmi těžké mě dostat na nějakou party, natož na společenské akce. Metalové koncerty se nepočítají.

13. Nechodím ven

Když jste celý den zavřeni doma, je těžké potkat nové lidi a tím pádem i potenciální partnery.

14. Někteří si myslí, že jsem gay

Podle jedné pověry šířené mými spolužáky mám zájem jen o muže. To není pravda, ženy se mi líbí také.

15. Líbí se mi muži

To, že se mi líbí muži, mě dostává do situace bodu 14, a někteří s tím mají problém. A jestli mě někdo chce ještě méně než holky, tak to jsou kluci, o které jsem měl nebo mám zájem.

16. Dělam metal

To, že dělám hudbu, je hezké a lidi to zajímá. Toto trvá do momentu, než uslyší má díla.

17. Poslouchám metal

Kapely jako Cannibal Corpse, Slipknot a Infant Annihilator se zatím žádné holce nelíbily.

18. Nejsem moc všímavý

Za můj život o mě měly zájem 3 ženy, o kterých vím. Ve všech případech mi to došlo několik let poté, co zájem opadl.

19. Mám problémy být seriózní

Můj smysl pro humor je sám o sobě dosti specifický, což některým vadí. A fakt, že ho používám nonstop, mi moc nepomáhá.

20. Bojím se holčičích breberek

Samotných holek se lehce bojím. A také se bojím, že bych nemohl dělat vtipy na to, jak jsem sám, a psát články, jako je tento.

Jakub Zajíc, sexta

Funivia bloccata! aneb Národy v luftu

Je další nádherný den v idylické krajině Jižních Tyrol. Slunce svítí, jarní potůčky zurčí, ptáci zpívají, lyžaři brázdí svahy, prostě všechno je tak, jak máme rádi. Do prostorné kabiny kyvadlové lanovky nastupuje za doprovodu vlekařova hulákání „presto!“ pestrá směsice národností. Obsluhující pracovník v bundě s nápisem *wonderful times* se v rámci vnitropodnikové soutěže pokusí co nejvíce z nich skřípnout do zavírající se gilotiny dveří, je však evidentně pouhým novicem, takže obě křídla mohutných vrat se do sebe zakousnou naprázdno. Cestující na cestu alespoň obdrží několik pohledů tak kyselých, že by si s nimi mohli pokapat Wienerschnitzel.

To se však již kabina dává do pohybu a s houpavou trajektorií vyjíždí z dolní stanice. Lyžníci se kochají pohledem do údolí, kde se právě rozezněly zvony kostelů. Je právě poledne a kovová krabice se nachází těsně za polovinou tratě, začíná stoupat na vysoký skalní ostroh... když vtom se najednou prudce zastaví.

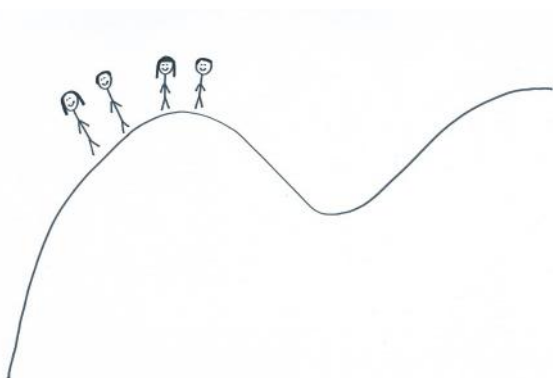
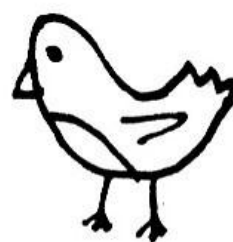
Neplánovanou zastávku, ještě k tomu doprovázenou mohutným zhoupnutím, pochopitelně nikdo nečeká, my však přerušení jízdy můžeme využít k seznámení se s jednotlivými vzdušnými trosečníky. Je tu hlučně hýkající pár italské omladiny, dva Češi, duo Němců a stejný počet Rusů.

Pravděpodobně nejrychleji zareaguje Rus. S výkřikem „cyka blyat!“ a děsem v očích se pokusí chytit záchranného žebříku na stropě, ten ale není pevně ukotven, a tak východní Slovan nechtěnou, leč přesnou ranou zasáhne jednoho ze dvou mladých Italů, který se rázem poroučí k zemi. S ním ovšem upadá i hluková zátěž, produkovaná právě dvojicí Taliánů, takže Rus je vzápětí obdařen několika děkovnými pohledy.

To se však již zmátoří vlekař za řídicím pultem a pokouší se telefonem přivolat pomoc; skutečnost, že komunikační zařízení je zjevně hluché, mu nebrání v tom, aby do něj střídavě křičel „aiuto!“ a „funivia bloccata!“. Ani v kombinaci se zuřivým mačkáním všech možných svítících čudlíků však nedochází ke kýženému zprovoznění přepravního zařízení, a tak se obsluha lanovky po chvíli sesune na svou nepohodlnou sedačku a pasivně čeká na pomoc. Zbylý, žebříkem neomráčený Ital se ovšem nehodlá smířit s potupným visením ve vzduchu a mobilem vytáčí horskou službu. Po několika minutách telefonování v módu fortissimo vítězoslavně zavěsí a oznámí přítomným, že helikoptéra je už na cestě.

Najednou se však ozve Němka s nutkavou potřebou a její manžel vymyslí dokonalý plán – aby nebylo osazenstvo kabiny obtěžováno zápachem, rozhodne se svou choť gentlemansky vyzvednout až k okénku, které bude použito jako prevét na středověkém hradě.

Přesně v tu nejnevhodnější chvíli prořízne nábožné horské ticho ostrý zvuk rotorů – právě přilétá vrtulník horské služby. Horkokrevný a poněkud vztahovačný pilot si pozadí trčící z okénka železné škatule vyloží jako hrubou urážku své letecké hrdosti, a tak se místo spásného záchránáře ze dveří vrtulníku vynoří jen kapitánův vztyčený prostředníček a helikoptéra opět mizí v údolí.

Pochmurnou náladu se cestujícím podaří zahnat a po chvíli už zase řeší, jak se dostat z aktuální šlamastyky. Čech vyleze na střechu, kde se snaží dát lanovku do pořádku kontrolováním jednotlivých součástí, Němec se zkušeně vrtá v elektronice, Češka s Němkou zabředly do přátelské konverzace v univerzálním jazyce denglisch a Rusové zajišťují catering ze svého objemného batůžku pro všechny spoluvězně.

Po několika hodinách pár desítek metrů nad zemí, když se všichni zajatci techniky sejdou u společné svačiny (včetně udeřeného Itala, který se mezitím probral), najednou začne tažné lano opět vrnět a prosklená krabice se znovu dává do pohybu – závada byla ve stanici opravena. Když všichni v družném hovoru vystupují na horní stanici, nad působivou kulisou Dolomit právě zapadá slunce a skály jsou ozářeny dechberoucím červeným světlem. Sjezdovky jsou prázdné a čerstvě upravené. Dobrodružství ale ještě nekončí. Po přenádherném sjezdu je načase se společně ztřískat v après-ski baru.

Vojtěch Voska, kvinta

Hudební vokno

Pomalou začíná koncertní a festivalová sezóna a na letošní koncerty v Česku se připravují dosti zvučná jména, kupříkladu The Rolling Stones, Roger Waters, Pearl Jam, David Byrne či Nine Inch Nails. V letošní pestré nabídce koncertů je ale i řada méně známých, avšak neméně kvalitních umělců, kteří rozhodně stojí za pozornost – saxofonista Donny McCaslin a bubeník Mark Guiliana, kteří se oba podíleli na posledním albu Davida Bowieho, varhanní a klávesový virtuos Cory Henry, jazzový vizionářský saxofonista a skladatel Kamasi Washington nebo kultovní experimentální kapela Godspeed You! Black Emperor. Ale i pokud se nikam nevydáte, stále můžete objevovat zajímavou hudbu z pohodlí svých domovů. Třeba novou desku skupiny Algiers, která alespoň podle mě patřila k nejvýraznějším hudebním lahůdkám minulého roku.

Právě toto album s názvem *The Underside of Power* je trochu jako dort s překvapením uvnitř. Pod temnou industriální polevou a nadupaným post-punkovým těstem se ukrývá překvapivě sladká náplň v podobně výborného gospelo-soulového zpěvu. Právě význačné vokály zpěváka Franklina Fishera dodávají nabitému rockovému podkladu dost specifický a unikátní charakter. Jeho intenzivní a pronikavý hlas je dominantou mnoha písní, ve kterých přináší nejen intenzivní, avšak melodické kvílení, ale také chytlavé melodie, které se vám vryjí do paměti.

Za pozornost určitě také stojí instrumentální stránka. Album stojí především na zkreslených rockových kytarách, prošpikovaných syntezátory a dunivými basy, dochucených posypem elektronických perkusí. Kapela se vyznačuje obrovskou dávkou dravosti a energie, obzvláště potom v punkovějších skladbách. Celým dortem prostupuje velmi temná a znepokojující atmosféra, vyvážená chuťovým vkladem punkovo-elektronické instrumentace a zvučného gospelového zpěvu, která určitě stojí za vaši ochutnávku.

Filip Miškařík, sexta

PRAŽSKÁ

Dobrá čajovna

\$\$, 2, 3, 5, 6, 7

Po–Pá 10:00–21:00, So–Ne 14:00–21:00

Jste zrovna uprostřed Václaváku a potřebujete se někde na delší dobu posadit? Co takhle Dobrá čajovna? Skrývá se v dolní polovině náměstí na straně u Národní třídy, v malebném dvoře s bambusy, na kterém si za hezkého počasí také můžete pohovět. Ceny jsou lehce vyšší, ale rozhodně ne přemrštěné. Jen musíte počítat s tím, že je čajovna hodně plná, často jsou tu i turisté, takže intimní atmosféru nehledejte. Čaj a jídlo ale mají výborné a takhle v srdci města si hned za takto příjemnou cenu a v tak příjemném prostředí neposedíte.

Čajovna Shisha

\$\$, 2, 5, 6

Po–So 14:00–22:00, Ne 14:00–20:00

Jen zastávku metra od Palmovky a pár kroků pěšky se nachází čajovna Shisha na Vysočanské, nyní také otevřeli novou pobočku Shisha II v Koněvově ulici. Nabízí věrnostní kartičky (řekněte si u obsluhy), při každé čtvrté návštěvě vás tak čeká příjemná desetiprocentní sleva. Momentálně shánějí brigádníky.

Čajovna Jedna báseň

\$\$, 3, 5, 6

Po–Ne 13:13–22:22

Velmi příjemná čajovna nedaleko Nuselských schodů s velkým výběrem zajímavých čajů za slušné ceny. Prostor je rozdělen na útulnější část s polštáři a nízkými stolkami a místnost se stoly, která se hodí spíše k práci. Nevýhodou je lehce obskurní lokace, je k ní třeba dojet tramvají, ale je to výlet, který se vyplatí.

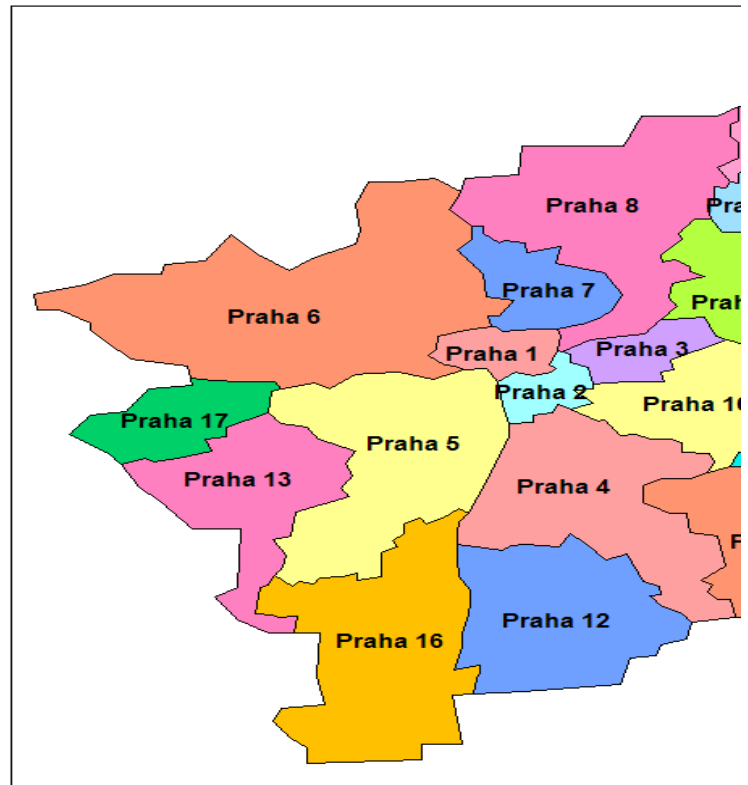
Čajovna Na Cestě

\$\$, 2, 4, 5, 6, 7

Po–Pá 12:35–23:45, So–Ne 13:57–23:45

Pohodlná čajovna kousek od Karláku. Cenově příjemně na středu, s velkým výběrem čajů z různých zemí. Sezení buď na zemi, nebo u křesel s nízkými stolkami, takže nepříliš ideální na práci, zato skvělá na posezení a popovídání. Úterky v Na Cestě jsou nekuřácké a pokud si chcete dát dýmku, počítejte s tím, že si budete

O pražské kavárně slyšel už asi každý, zatímco o její pozapomenutější sestře, která sice nepobíhá kolem v hipsterských hadřících a nezná filmy od Nolana, ale zato rozsévá klid a uvolněnou atmosféru, vás slyšelo už asi méně. Právě téhle pozapomenuté sestře – pražské čajovně - je věnován tento článek.

Čajovna Šamanka

\$, 2, 4, 7

Po–Út 11:00–23:00, St 11:30–23:00, Čt–Pá 11:00–23:00, So–Ne 15:00–23:00

Útulná a velmi příjemně cenově dostupná čajovna asi sto metrů od I. P. Pavlova. Mimo čaje má široký výběr medovin a bylinkových čajů. Probíhají zde i ranní lekce pilates. Primárně neprodává sypané čaje, ale když si řeknete, není to problém. I Šamanka nabízí slevy na ISIC, buď dvacet procent z objednávky, nebo 1+1 na čaj, musíte ho ale nahlásit při objednávce, později vám ho obsluha neuzná, a sleva se vztahuje jen na útratu držitele kartičky. V čajovně je WiFi. Momentálně shání brigádníky.

Květinová čajovna

\$, 2, 7

Po–Pá 10:00–21:30, So–Ne 16:00–21:30

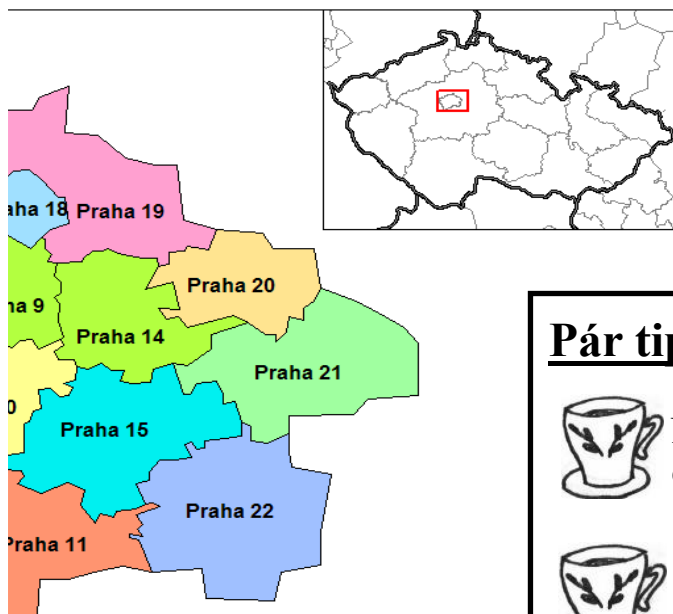
Klenot ukrytý ve dvoře kousek od Národní třídy. Cenově velmi příjemná s hezkým interiérem a krásným dvorkem, na němž se dá v létě poseďet. Dýmku vám dají jen do přední místnosti a jen po domluvě, nicméně máte možnost namíchat si příchuti tabáků podle chuti.

ČAJOVNA

Zajít si do čajovny je něco jiného než jít do kavárny či restaurace. Jsou to tichá místa k odpočinku, zastavení a relaxaci, často skrytá na neobvyklých místech a rozhodně stojí za zkoušku, i když nejste zapřísahlým čajomilem. Ať už potřebujete někde strávit tři hodiny před tím, než máte divadlo, schovat se před světem a odpočinout si nebo se někde v klidu a tichu učít, čajovna je místo pro vás.

Vysvětlivky znaků

cenový rozsah \$ – úroveň chudý student (hodně čajů mezi 65–90 Kč), \$\$ – úroveň mírně chudý student (hodně čajů mezi 80–100 Kč) \$\$\$ – úroveň chudý student s kapesným / po výplatě (hodně čajů mezi 90–120 Kč)
vodní dýmka 2
vhodná k práci 3
slevy na ISIC 4
prodej sypaných čajů 5
prodej čajového nádobí 6
posezení na zahrádce 7

Čajovna u Džoudyho

\$\$\$, 3, 5, 6, 7

Po–Pá 11:00–21:00, So 11:00–21:00,
Ne zavřeno

Krásná prosvětlená čajovna přímo u metra I. P. Pavlova, cenově blíže dražšímu konci, ale nijak závratně. Vchází se do ní přes stejnojmenný obchod anebo je třeba zazvonit na dům vedle obchodu (zvonek čajovna). Jejými jasnými přednostmi je dobré jídlo (obzvláště kuskus a pita), dělají si i vlastní chleba, a krásný interiér. Skvělé místo pokud chcete třeba studovat jinde než doma nebo se s někým doučovat. V čajovně je zdarma WiFi. Součástí čajovny je i obchod s čajovými proprietami a mystickými záležitostmi.

Pár tipů, jak být dobrým zákazníkem

Nebud'te moc nahlas (fakt, občas byste se divili, co někdo předvádí)

Dávejte dýška (v čajovnách se žádné extra prachy netočí, většina čajovníků pracuje z lásky a za malou / minimální mzdu, takže pokud se vám v čajovně líbilo, tak se zamyslete nad tím, jak velký je pro vás rozdíl utratit 180 nebo 190 Kč a udělejte jim radost)

Nedělejte vtipy, když se vás čajovník zeptá, jestli chcete účtenku (slyšeli to už stokrát, pravděpodobně nejste ani vtipní, ani originální)

Pokud vás přijde větší množství, udělejte si rezervaci, když můžete (dopoledne a víkendy jsou v čajovnách málo frekventované časy a je méně personálu, takže větší počty lidí, co objednávají najednou, jsou problémové – když o vás budou vědět, můžou se připravit a případně zavolat posily, sobě ušetříte čekání a jim nervy)

Nenoste si vlastní pití (nosíte si snad do restaurace oběd v krabičce???)

Petra Nosková, oktáva

Kterak všechno v háji není

V rámci možností optimistický komentář k prezidentským volbám a politické situaci obecně

Tak je dobojováno. Překvapení? Někteří vůbec, někteří možná, někteří nechtějí věřit vlastním očím a uším a v panice uvažují o emigraci. Vzhledem k relativně úzké názorové profilaci čtenářů tohoto magazínu výsledek prezidentských voleb potěšil asi málokoho z vás. No, ani mne ne. Prakticky hned po oznámení vítězství současné hlavy státu veřejný prostor zaplavily statusy a komentáře o nepoučitelnosti a blbosti našeho národa, nejtemnějších okamžicích našich dějin a již zmíněných úvahách o emigraci. Možná jsem naivní, možná si odmítám připustit váhu a bídu celé situace. Nebo se snažím i v těchto chvílích být optimistou a té skepsi se nepoddát.

Tak za prvé, to už je bohužel demokracie. Někdo vyhrává, někdo prohrává. A ne vždy vítězí politici a strany, kteří se s našimi názory shodují. V demokracii vládne většina, opětovné zvolení Miloše Zemana je vůlí většiny, byť se mi také nelíbí. Jestli jsme bytostnými demokraty, musíme toto vyjádření, sice těsné a nám nepříjemné, respektovat.

Za druhé, nějakých konkrétních dva a tři čtvrtě milionu lidí podpořilo, i přes mnohdy četné výhrady, protikandidáta Jiřího Drahoše. Navíc chybělo zhruba sto tisíc hlasů a všechno mohlo být jinak. Obě čísla jsou skvělými ciframi, i když se to tak nemusí na první pohled jevit. S téměř třímilionovým elektorátem se dá přece pracovat. Pana Drahoše podpořilo víc lidí, než kolik volilo hnutí ANO, KSČM a SPD dohromady ve volbách do Sněmovny, někteří voliči strany Andreje Babiše přešli, i přes jeho volební doporučení, do protizemanovského tábora. Nehledě na to, že ona pověstná dělicí čára mezi vesnicí a městem se ukázala býtí tenkou a zpochybnitelnou. I proto odmítám být takový skeptik.

Tandem Zeman—Babiš je nejvýraznějším ohrožením demokratického státního zřízení za téměř třicet let jeho novodobé existence. O tom není pochyb. Hry s demisí nedemisí jsou v době vzniku tohoto článku jen další ze série zatím nekonečného seriálu *Kterak natahovatí ústavu ještě kreativněji*.

Tento dokument sice nestanovuje práva a povinnosti všech činitelů politického systému do slova a do písmene, to by asi ani nebylo dobře; stále však existuje spousta pojistek proti zvlí některého ze zúčastněných. To za třetí. Nejdůležitější úlohu sehraje v nejbližších letech patrně mnohdy opomíjený a zavrhaný Senát; návrhy běžných zákonů sice může v zásadě jen pozdržet a o státním rozpočtu a závěrečném účtu vůbec nehlasuje, i tyto limitované pravomoci ale mohou částečně zamezit libovůli obou pánů. Navíc všechny návrhy na změnu Ústavy s jeho nesouhlasem padají pod stůl a na to by se nemělo zapomínat.

Dále tu máme Ústavní soud. Jeho soudce sice jmenuje prezident, ale se souhlasem Senátu. Navíc současný předseda Rychetský odmítá ohýbání Ústavy způsobem, jakým činí současný prezident. Je také důležité udržet média pokud možno co nejvíce nezávislá. Známe ze současnosti případy, kdy některé televize viditelně straní současné hlavě státu, kdy jsou některá přímo součástí jednoho holdingu. Je nutné udržet ten zbytek co nejvíce nezávislý.

Tou nejdůležitější pojistkou jsme ale my všichni. Každý z vás volební právo má, nebo ho brzy nabyde. Ale tato pravomoc není alfou a omegou všeho dění, byť je ze všech asi nejdůležitější. Něco se dá dělat každý, každičkový den. V úplném loji to není, dokud se to tam nerozhodneme dobrovolně nechat. Vždy se dá diskutovat, obhajovat, argumentovat, protestovat a demonstrovat. Uzavřít se doma a nadávat není cesta, a nikdy nebyla. Je to země a vlast nás všech, neseme za ni zodpovědnost všichni, dohromady a společně, i když spolu mnohdy nesouhlasíme.

O nás Čechů se říká, že jsme národem Švejků. Jsme však i národem Chamberlainů a lordů z Halifaxu. To bychom se měli odnaučit; s pocitem, že vše je v háji, by tenkrát Britové válku asi vážně nevyhráli. A dovolím si ještě jeden anglofilní přírůstek: je čas naše přemýšlení posunout směrem k Winstonu Churchillovi – mít jasný cíl, chuť a vůli ho dosáhnout a ochotu pro něj přinášet oběti.

Nepochybují o tom, že nás čekají ne zrovna nejdemokratičtější roky v naší historii. Situace je špatná, představa, že zemi vládne opilý mužik spolu s konfidentem komunistické Státní bezpečnosti a konspiračním teoretikem v jedné osobě, je na zvracení. Ale nesmíme to vzdát. Není co!

Lukáš Svoboda, septima

Štěpánovo seriálové okénko – Dark

Dnešní okénko otevřeme trochou matematiky. Mějme jednoduchou seriálovou rovnicí *Pustina + Stranger Things = x*. Pokud aplikujeme známou *VO2DV*, neboli větu o dvou dobrých věcech, vyjde nám, že *x* musí být určitě dobrý seriál. S naší matematicko-seriálovou zkušeností pokračujeme dále, a to rovnicí *x + němčina = y*. No a tady máme jenom jedno možné řešení, *y* není nic jiného než nový seriál s názvem *Dark*.

Pořádná dávka *Stranger Things*, jednoho z nejpoblárnějších seriálů od Netflixu, špetka Pustiny, velmi povedeného českého počinu od HBO, a k tomu všemu poleva z němčiny, krásného nadjazyka. Tak nějak by se dal popsat recept na novinku od Netflixu, *Dark*, která se odehrává v roce 2019 v německém Windenu a o které se pořád nedokáží rozhodnout, jestli se mi líbí. Že by moje životní teorie o kombinování dvou dobrých věcí narazila?

Malé městečko, ve kterém se zdánlivě nic neděje, hodně rodin držících při sobě, děti mizející za zvláštních okolností, nepřístupná oblast, kterou zde reprezentuje dosluhující jaderná elektrárna, podzemní laboratoře, pubertáči na kolech beroucí práci policistům, hudba z 80. let, trocha cestování časem... Prostě kopie *Stranger Things*. Jenom trochu temnější, jak napovídá název. Pustinu zase v *Darku* vidím v místních realitách a narážkách, světově neznámých hercích, mezinárodním úspěchu i přes absenci anglického jazyka a naprosto totožnému začátku.

A stejně jsem na vážkách. *Dark* jsem začal sledovat hlavně kvůli němčině a po několika doporučeních, ale nemůžu se zbavit pocitu, že prostě dívám na zkopírovaný seriál. Je to trochu nefér vůči německým tvůrcům, úspěch jim samozřejmě přeji, ale je to tak. *Stranger Things* mě hrozně bavilo, na Pustinu jsem byl pyšný, ale stačilo mi to. Jasně, vím o lidech, kteří na seriály s úžasnými studentskými hrdiny nedají dopustit. Pokud milujete teen drama a zároveň chcete něco temnějšího s docela dobrým příběhem, *Dark* je přesně pro vás. Připravte se ale na to, že bude chvíli trvat, než se zorientujete v rodinných vztazích. Už od začátku tam je hromada jmen a lidí.

Samozřejmě, že se *Dark* od *Stranger Things* v mnoha věcech liší. Asi se dá například říct, že je o trochu reálnější. A pak je tady ta němčina, ta do atmosféry opravdu sedí a líbí se mi na celém seriálu snad nejvíc. Má však i svoje zápory. Vůbec jsem se u *Darku* (na rozdíl od *ST*) nezasmál, a to tam pár pokusů o vtip bylo. Ale tak to je docela pochopitelné, je to přece jenom pořad z Německa. Tam se nevtipkuje.

Štěpán Vácha, oktáva

Chcete pracovat ve skvělém kolektivu? Získávat výhody? Užívat si slávy? Čtete dále!

O co jde?

Ted' (když jsem zmínkou o slávě získal vaši pozornost) mohu konečně napsat, že jde o nábor nových tváří do Porgazeenu.

Za kolik?

Zdarma. (Co jste taky čekali...)

Popis práce:

Psaní článků, reportáží, zamyšlení, povídek, recenzí... Sbíráni perel, ilustrace a korektura.

Koho hledáme?

Gramotné človičky, kteří to umějí s písmeny, případně ty, kteří umějí kreslit či se vyznají v našem rodném jazyce.

Přihlásit se ale můžete i ve chvíli, kdy máte jen jeden článek, který byste chtěli poskytnout.

Kde se přihlásit?

E-mail: goldflam@porg.cz

V sextě: v první řadě u čtvrté lavice

Za případnou spolupráci moc děkuji. Pokud stále váháte, zkuste to. A třeba bude v dalším Porgazeenu na tomto místě právě váš článek.

Otto Goldflam

Prisoner of Loneliness

And then the Earth stopped. The things did not. They were suddenly propelled forth at tremendous speeds, blasted off into the vast space above the ground. The cars crashed, the buildings collapsed, the ocean poured out of the trenches and spilled itself all over the surface. All people died in a matter of seconds, crushed underneath the masses of water, smashed by Mother Nature's enormous and cruel strength. When the chaos stopped, everything became silent. But it wasn't the warm, kind, peaceful type of silence. This one was definitive, enduring and ominous. It embodied fear and death. And then, there was the Earth. But no one to call it its name.

Aaron thought he was dead. Actually, he should have been. He felt some pain. It was a sweet pain of being alive. The last thing he could remember was his house being ripped out and shattered to pieces. He opened his eyes, but there was nothing to see. The thought of being blind crossed his mind immediately. It took him a few seconds to realize that he was concealed beneath a thick blanket of the remnants of what he once called home. Aaron tried to move, but he felt immense pain pounding through his whole body. His movements stirred up little particles of dust, which made him cough. He remembered a story by Edgar Allan Poe, where a man is buried alive, and he felt just like him. He started kicking his legs around with frantic power and suddenly felt a light breeze of fresh air. He started to clear his way out until he could lift his hand outside. He clutched a wooden bar above him and started to climb, getting out of his temporary grave. He made his way out but was blinded by the abrupt burst of sunlight approaching his eyes. He fainted again, exhausted, with pain again pulsing all over his body.

Aaron walked through the ruins of his former hometown. He saw the destruction and decay, but he was too bewildered to notice it. He burst into tears of despair, grieved by the desolation of the landscape in front of him. Aaron never believed in the divine, not even after the tragedy. He was wondering what might have caused the catastrophe. Did humans precipitate the world into this destruction? Were he and everybody else responsible for it? He didn't think that human race was meant to end like this. They did not deserve it, he did not deserve it. After few minutes, he concluded that it was all just a bad coincidence, which none of all the scientists could have seen coming. He was hungry and thirsty. But there was nothing to calm his hunger and nothing to end his thirst. Why him? Was he a chosen one? A torchbearer of humanity? "Maybe I am," he said to himself, "but I don't want to."

He would have never believed that it is so hard to kill yourself. He could stab himself with a piece of glass or with a blade shaped rock. It would be easy. And it would hurt, yes, it would hurt so much.

Aaron imagined stabbing himself over and over until it would be done. He realized he couldn't do it. He wasn't that strong, and the mere idea made him want to throw up.

He had to find something high, high enough to jump from and kill yourself upon the impact. But he couldn't find anything taller than himself. He mumbled some profane words to himself and then he said: "Isn't it funny? I want to die, but I can't even kill myself." He then started to chuckle as if he had just made a great joke.

At last, he found it. A house. But unlike the others it was still standing, undamaged, intact. "Yeah, sure, and now I'm starting to hallucinate," he proclaimed sarcastically. But nonetheless, he walked over to the house and touched its walls. Oh, what a sweet feeling that was. He found the main door and entered. On his left, there was an old wooden staircase leading up to the roof. As he was walking up the stairs, he felt something mystical, as if he could touch his own death.

He was finally standing on the edge of the roof, looking down, having a feeling of slight vertigo. He heard something, perhaps some whispering in the air telling him to jump. Aaron closed his eyes. But he heard it again. And again. And again.

Don't.

It was the voice of an angel. And when he looked down, she was standing there. He couldn't see her facial expressions, but he could tell that she noticed him seeing her. She was gorgeous, way more beautiful than anyone or anything he had ever seen. And he knew he didn't want to die anymore, not now. Maybe it wasn't the end, maybe it was just a new beginning...

Filip Miškařík, Otto-A. Goldflam, sexta

Kaj deš, synku?

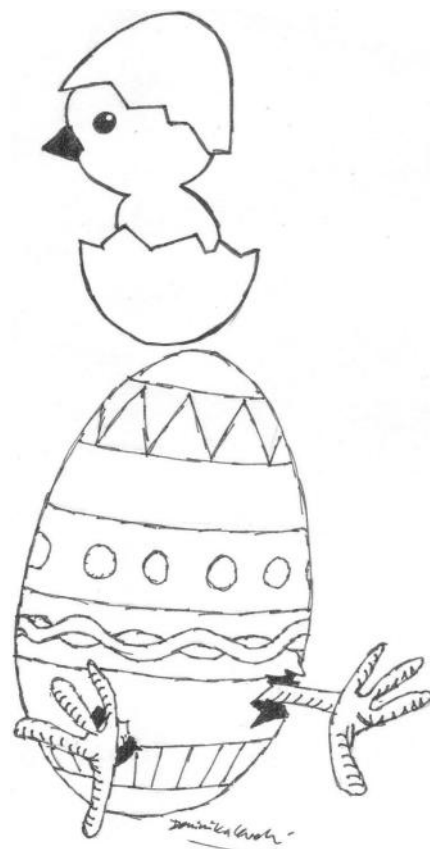
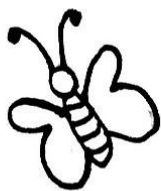
Nemusím být jasnovidcem ani jedním z proslulých televizních věštců, abych si dokázal představit, co se vám začne honit hlavou, když se řekne „Slezsko“. OKD, pravidelné podzimní smogy, zředlá průmyslová města. Pokud bychom to všechno zkřížili dohromady, vznikl by pravděpodobně nějaký postapokalyptický snímek: horníci s krhavýma očima a v umouněném mundúru se pomalu potácejí hnědou mlhou kolem otřískaných fabrik. Proto se vám pokusím ukázat, že Slezsko je místem, které můžete bez obav navštívit.

Všechno to samozřejmě začíná u lidí. V nejmenovaných zahraničních turistických destinacích mě vždy dokáže spolehlivě vytočit přehlíživý přístup k turistům, ve Slezsku však nic takového nenajdete. S pověstnou nevraživostí vůči Pražákům jsme se za celé dva týdny ani jednou nesetkali, ba naopak, místní si s námi vždy rádi popovídali (poslouchat lašské nářečí prostě neomrzí) či pomohli.

Výhodou je i poměrně vysoká hustota zalidnění. Pod tím pojmem si prosím nepředstavujte Bangladéš v ranní špičce, myslím tím, že od jedné vesnice k druhé je to co by kamenem dohodil, a v případě ošklivého (nebo až příliš hezkého) počasí se tak vždy najde nějaká útulná hospůdka s výborným jídlem za dobré ceny, také síť minipivovarů je tu hustá, překvapivě časté jsou i horské chaty na hřebenech. Mimochodem, většina hospod disponuje nezabezpečenou Wi-Fi, takže odpadá ten trapný pocit (vždycky se cítím jako největší závislák) při dotazu na heslo. A zdejší specialita? Česnečka s olomouckými tvarůžky. Není to taková prasárna, jak se zdá, ve skutečnosti je to výborné. Ochutnejte!

Dostáváme se k samotné podobě krajiny a tím i k problematice průmyslu. Ano, jsou tu různé továrny, mezi nimi třeba i Hyundai Nošovice, a některá města (Bohumín, Třinec) mají do krásy skutečně daleko, ale třeba taková Opava mi vyrazila dech. Centrum je plné historických staveb, najdete tam radniční věž, kostely, kláštery, židovský hřbitov, nejstarší

muzeum v českých zemích (fakt!) – a to vše zcela bez turistů. V Ostravě už je to s památkami o poznání horší, ale všude je vidět snaha, aby ostatní (průměrné) stavby alespoň nějak vypadaly. A vsadím se s vámi, že jedno odpoledne vám na rozlehlou ostravskou zoo prostě stačit nebude. Venkov je pak poset romantickými dřevěnými evangelickými kostelíky, z nichž některé jsou přístupné veřejnosti.

I hory má Slezsko nádherné. Nechme teď stranou západní okraj Slezska se severní částí Jeseníků s Pradědem a podívejme se do Slezských a Moravkoslezských Beskyd. Nazval bych je „horami rozumné velikosti“. To, co na Krkonoše ztrácejí výškou, dohánějí půvabností zalesněných hřebenů, občasnými výhledy do nížin a menší návštěvností. Třeba taková nenáročná hřebenovka z Hřčavy do Mostů u Jablunkova (10 km s několika hospodami, to dáte!) liduprázdnou krajinou Jablunkovského mezihoří patří k těm nejkrásnějším turistickým zážitkům.

Celý východní cíp naší země by se prostě dal shrnout do slovního spojení „příjemné překvapení“. A tak můžu po čtrnácti dnech strávených v tomto malebném kraji zodpovědně říct: Nebojte se Slezska!

Vojtěch Voska, kvinta

BÁSNICKÉ OKÉNKO

Světlá tma a tmavé světlo
smutný úsměv
tichý hluk
nízká výška
dálka zblízka
aby se to nepopletlo
světlé světlo tmavá tma

M. R.

semknout rty a přivřít oči
shrbit se na pár chvil
hned zvyknout si na tmu
pak zaměřit svůj cíl
ať už všechno zase skončí
ale teď
semknout rty a přivřít oči

M. R.

PROCHÁZKA 21. 2.

Na Zenklově jsou skvrny od zamrzlé moči,
to jsou tvé vlasy a kanály tvé oči!
Až na to, že nejsou modré a smrdí...
Jak dlouho ještě? Snad měsíc — to tvrdí,
ale jenom blázen těmhle řečem věří,
přes dva tisíce kroků krokoměr ti změří,
na hodinu pozdě, pozdě na vteřinu,
rozkopaným světem krok za krokem šinu,
ukrajuji kusy zestárlého rána,
ospalá a stále lehce udýchána.

P. N.

PÁTEČNÍ BÁSEŇ BEZ TITULU

Za rána do šera vzbudím se znaveně,
obléknu ponožky, vytáhnu roletu,
snad její lištičky drží mě na zemi
snad její lištičky brání mi v rozletu.
Světlo je měkké, měkčí než oblaka,
za oknem v poledne... A my jen stá-
li!

Kde jsou ty paprsky? Kde je teď ži-
vot,
v bláhovém čekání—snad jsme se
báli—zmizelo.

Hodiny zařvaly: „Vteřina! Vteřina!“
Urvaly rozhodně soumraku kus,
jen den se vleče dál, navždycky, na-
věky,
pátky jsou temno a znavené blues,
Armstrongovo.

P. N.

Kdo jsem? Jen ticho,
ticho po setmění,
epitaf půlnoci, tři čtvrtě,
měsíce v uzardění.
Jsem stěny tři
a střecha—dům!
Jsem? Asi... Možná...
Nevím... BUM!
Spadla mi žárovka,
ze stolu, nesvítí,
za oknem ve sněhu,
skřivánek na niti,
houpe se, zamrzá,
jako tvé dlaně,
když na mém těle zastudí,
pak musím dýchat ti na ně

P. N.

DOPIS NIKOMU

Píšu ti dopis z téhle války,
píšu ti dopis z obsese,
jak vojáci dneška — poloprázdné
šálky —
pěšáci mojí deprese,
ukrytí hrdě v záhybech ubrusu,
bojí se náletu, koukají dolů,
bojí se hrdinství, bojí se pokusů,
překonat nesmírnou planinu stolu.
Všichni jen dřepí a sledují bděle,
každý můj pohyb, každý můj krok,
poznají ve mně nepřítele;
válčíme dlouho, už měsíc? už rok?
Píšu ti dopis ze své války,
jestli ti dojde, to prostě nevím,
přesto tě zoufale bezradně prosím,
modli se za mě a za ty šálky.

P. N.

PERLY

Fabián

„Prezidentské volby jsou vlastně důkaz, že Zemana nikdo nechce. Na Vysočině volili tak, aby zůstal v Praze, Pražáci zase hlasovali pro jeho návrat do Nového Veselí.“
„No tak, klidněte to, nejsme přece v kotli u Jilkový...“

Haláček

„Kdyby si děti vzaly Bernoulliho rovnici, tak je ani nepřekvapí, že se papíry slepí při fouknutí k sobě.“

T. F.: Lední medvědi nedostanou z polární záře rakovinu?
J. H.: Od toho maj kožich, ne?

T. F.: Viděl jste už polární záři?
J. H.: Ne, bylo zataženo.

Roleček

„Kráva Milka je kráva idealismu.“
„Tři hodiny dějin umění jsou lepší než dvě, praví staré turecké přísloví.“

„Každé ráno se probudím a říkám si: Ó nebesa, jak jste milosrdná. Také jsem se mohl probudit v Americe!“

Dřív jste ve slušné společnosti mohli mluvit třeba o svých zážitcích s prostitutkami, kdežto elipsy byly tabu. Dnes je to přesně naopak. Tot' důkaz úpadku naší společnosti.“

„Já jsem občas aplikoval hru na mumii na své mladší příbuzné. Oni to tedy později nechtěli hrát.“

„R.: Svatý Vavřinec byl mučen opékáním.
„M. B.: A byl něčeho patron?
R.: McDonaldu.“

„Říká se „hladový jako turecká sýkorka“.“

„Tadeáš dává najevo svou radost zvoláním „do prdele!““

„Tady máte Dopisy Olze... Ježíš, vždyť já vám dávám dopis Gustávu Husákovi!“

Valášek

/ k M. A. /
„No, tak teď jste řekl vlastně všechno, o čem jsem měl na téhle přednášce mluvit, čili já to můžu klidně zabalit a jít domů.“

Padevět

/ příprava na klauzury /
„Ale vy se přece můžete zabít, vám to půjde!“

Böhmová

MINIAMS

/ tři minuty před koncem hodiny /
„Tak to by byl první bod.“

Arnot

/ komentuje plakát k industriální revoluci /
„Hezký. Tady mašinka, tady autíčko... A tady drogy?“

/ o historii dělnického hnutí /
„Idea komunismu je trochu jak Strážná věž.“

/ o dopravě zboží počátkem devatenáctého století /
„Vezli jste půl tuny zboží, cestou vám chcipli tři koně... To přeháním, samozřejmě.
Ale mohli!“

/ o propagandistických plakátech z padesátých let /
„V padesátých letech ty traktoristky, v očích orgazmus nebo já nevím co,
na těch plakátech orají pole a tváří se radostně.“

„Dnes si dáme film s předvánoční tematikou holokaustu.“

„Asi nebude pětadvacátý únor 2018. Ten už byl.“

„Jste nějaký ospalý... Taková apatie spojená s tupostí.“

„V. G. / prezentuje /: *Mám tu interaktivní mapu husitských válek.*
M. A.: Hezky! Pošlete mi odkaz, udělám si pěkně večer.“

„Rumský sultanát si nepamatuje, to vám zakazuju.“

/ o krčních svalech /
„Vypadá to jak parmská šunka.“

„ Jestli chcete nějaké dívce složit kompliment,
tak to nedělejte.“

„ Tekly mi slzy smíchu, rozpil se mi make-up, vypadala
jsem jak fanoušek Kissáků.“

„ Beskydy? To je takovej výkřik do tmy. A vy máte tu mapu dost
tragickou, radši do ní vůbec nekoukejte.“

„ Kdo nesnědl kolečko hlíny, neměl dětství.“

/ o regionu Střední Asie /
„ Ukážeme si ten nejvyspělejší stát, abychom viděli, jak moc špatně jsou na tom ty
ostatní.“

„ Jednou jsem házela pétanqovou koulí, hodila jsem ji nad sebe a musela jsem zdrhat,
jinak by mě zabila.“

„ Přejde Krakonoš do pekárny a říká: „Prosím půlku Šumavy.“ / osamocený záchvat
smíchu /“

„ Znáte to, my Češi, jak je něco zadarmo, tak jsme z toho celý našišato.“

„ Moje babička toho moc neví, takže mě baví dělat si z ní srandu.“

„ Prvok si tlučá neexistujícím prstem na neexistující čelo a říká si, kam jsme ho zase
zaškatulkovali.“

„ Měli jste na to mrtě času.“

/ J. D. s čímsi šustí /
„ F.: Co to tam máte? Bonbóny? Já mám chuť na sladký.“
„ D. Z.: Ale J. D. je taky takovej sladkej!“

„ F.: Proč se smějete?“
„ J. S.: Já se nesměju.“

„ A. F.: Ale ne vy, s váma se nikdo nebaví.“

„ Hajlujete s atlasem, to je super.“

Fessová

„Tahle nahrávka
je už ze
současnosti,
konkrétně z
roku '90.“

Rauwolf

*/ o básni Dělnická
Madona /*
„Přestože se tvářím jako
člověk, který rád čte,
po dvanáctihodinové
šichtě v Kolbence bych
šel radši na pivo.
Možná bych si v té
hospodě otevřel Rudé
právo s tou básničkou,
ale radši bych si dal
další pivo.“

Tatíček

TAKOVÉ MALÉ ILUSTRÁTORSKÉ OKÉNKO

Porgazeen 69: časopis vydávaný studenty PORGu Libeň

Redakce: Kamila Foltýnová, Terežka Fremundová, Otto-A. Goldflam, Filip Miškařík, Petra Nosková, Jonáš Stoilov, Lukáš Svoboda, Klára Šimonová, Štěpán Vácha, Vojtěch Voska, Jakub Zajíc, Bára Srbová

Sběrači perel: Filip Miškařík, Petra Nosková, Dominika Kodlová, Vojtěch Voska

Ilustrace: Eliška Hachová, Terka Hachová, Klára Šimonová

Titulní strana: Eliška Hachová

Šéfredaktor: Otto-A. Goldflam

Sazba a grafická úprava: Sára Bystrovová

Korektura: Pája Kroužková, Verča Šritterová, Kačka Vystavělová, Karolína Silberová, Lukáš Svoboda

Náš ajťák poradce: Vojta Staněk

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII - Libeň, 180 00

Ý-mejl: goldflam@porg.cz

Archiv: porgazeen.stanekv.eu

Cena: 30 Kč

Porgazeen 69 vyšel v dubnu 2018 v nákladu 130 výtisků!